

Az egész világon milliók olvassák és igyekeznek tettekre váltani azt a magyarázatot, amit Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója havonta a Szentírás egy-egy mondatához fűzött, s amely széles körben hatással van egyének és közösségek életére.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.” (1Jn 3,14)

János az általa alapított keresztény közösségeknek írta e szavakat, amikor súlyos nehézségekkel kellett szembenézniük. Kezdek ugyanis elharapódzni a hitet és erkölcsöt érintő eretnokségek és hamis tanok, sőt a keresztényeknek az evangélium szellemére érzéketlen és ellenséges pogány környezetben kellett élniük.

Az apostol segíteni akar övéinek, ezért radikális megoldást ajánl: szeressék testvéreiket, éljék a szeretet parancsát, amelyet kezdettől fogva kaptak, és amely szerinte az összes parancsolatot magába foglalja.

Ha így tesznek, akkor megismerik majd az „életet”, egyre inkább megnyílik előttük az Istennel való egyesülés útja, meg fogják tapasztalni, hogy szeretet az Isten. Ha szert tesznek erre a tapasztalatra, ez megerősíti őket hitükben, és ellen tudnak állni minden támadásnak, a válságos időkben különösen is.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

„Tudjuk...” Az apostol itt olyan ismeretre utal, amely a tapasztalatból származik. Mintha ezt mondaná: kipróbáltuk, a bőrünkön éreztük. Ezt tapasztalták meg az általa evangelizált keresztények megtérésük kezdetén: tettekre váltva Isten parancsolatait, különösen a testvér iránti szeretet parancsát, Isten életébe léphetünk be.

Vajon a mai keresztények ismerik ezt a tapasztalatot? Azt bizonyára tudják, hogy az Úr parancsolatai a gyakorlatra irányulnak. Jézus többször is visszatér arra, hogy nem elég hallgatni, hanem tettekre is kell váltani Isten igéjét (vö. Mt 5,19; 7,21; 7,26).

Van azonban valami, amire legtöbbször nem figyelnek fel – vagy azért, mert nem tudnak róla,

vagy mert pusztán elméleti ismereteik vannak és nincs róla tapasztalatuk. A keresztény életnek épp arról a csodálatos vonásáról van szó, amit az apostol itt aláhúz: amikor éljük a szeretet parancsát, Isten birtokba vesz minket, és ennek összetéveszthetetlen jele az az élet, az a béke, az az öröm, amelyet már itt a földön megízleltet velünk. Ilyenkor minden megvilágosodik, minden összhangba rendeződik: nincs szakadék a hit és az élet között. A hit olyan erővé válik, amely átjárja és összekapcsolja egymással minden cselekedetünket.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

Ez az életige arra tanít, hogy a felebaráti szeretet az a nagyszerű út, amely Istenhez visz bennünket. Mivel mindannyian az ő gyermekei vagyunk, az a legfontosabb számára, hogy szeressük felebarátainkat. Nem okozhatunk annál nagyobb örömet neki, mint hogy szeretjük testvéreinket.

A testvéri szeretet egyesít Istennel, ezért a belső fény kimeríthetetlen forrása; az élet, a lelki termékenység, a folytonos megújulás kútfeje. Megakadályozza, hogy Isten népében tályogok, elmeszesedések, pangások keletkezzenek, egyszóval átvisz „a halálból az életre”. Ha viszont hiányzik a szeretet, akkor minden elsorvad és meghal. Ebből érthető, hogy miért tapasztalunk beteg tüneteket a mai világban: a lelkesedés és az ideálok hiányát, a közepszerűséget, az unottságot, vágyat a menekülésre a társadalomból, az értékek kiüresedését stb.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

Az apostol itt elsősorban azokról a testvéreinkről beszél, akikkel egy közösségbe tartozunk. Ha igaz, hogy minden embert szeretnünk kell, akkor legalább annyira igaz az is, hogy azokkal kell kezdenünk, akik velünk élnek, hogy ez a szeretet később áterjedjen az egész emberiségre. Elsősorban tehát családtagjainkra, munkatársainkra, egyházközségünk, vallási közösségünk tagjaira kell gondolnunk. A testvéri szeretet nem lenne rendezett és hiteles, ha nem innen indulna ki. Bárhol találkozunk is, arra vagyunk hivatva, hogy Isten gyermekeinek családját építsük.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

Ez az életige végtelen távlatokat nyit előttünk. A keresztény szeretet isteni kalandjára sarkall, amelynek fel sem tudjuk mérni a következményeit. Mindenekelőtt arra figyelmeztet, hogy egy olyan világban, mint a miénk, ahol az erősebb és a ravaszabb törvénye érvényesül, ahol előnyt élvez a felelőtlenség, ahol néha úgy tűnik, hogy mindent megbénít az anyagiasság és az önzés, nekünk a testvéri szeretetet kell megvalósítanunk. Ez lesz a gyógyító orvosság. Amikor ugyanis a szeretet parancsát éljük, ebből nemcsak mi merítünk erőt, hanem egész környezetünkre hatással van; kisugárzik és tovaterjed, mint az isteni melegség hulláma, behatol a kapcsolatokba embertől emberig, csoporttól csoportig, és lassan-lassan megváltoztatja a társadalmat.

Határozzuk el magunkat! Mindenkinek, mindig van olyan felebarátja, akit Jézus nevében szerethet. Legyünk hűek ehhez a szeretethez, és segítsünk másokat is ebben! Így igazán megismerjük, hogy mit jelent Istennel egyesülni. Hitünk újra éled, a kételyek eltűnnek és megszűnik az egyhangúság. Életünk teljes lesz, egészen teljes.

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/